

DOMOVINA

Upravništvo „Domovine“ v Ljubljani, Prešernova ulica 54
Uredništvo „Domovine“, Niklošičeva cesta 16, Telefon 72

Izhaja vsak petek.

Naročnina: Letno Din 6.—, polletno Din 12.—
Celoletno Din 24.—

Žrtve za svobodo v domovini

Danes 1. junija se vračajo v domačo slovensko zemljičo kosti judenburških žrtv. Žalosten toda povečujoč je ta dan za zgodovino naše osvobodilne borbe.

Na dan 12. maja 1918. se je v Judenburgu, garniziji slovenskega 17. polka pred odhodom na bojišče uprl pohodni bataljon naših fantov. Kranjski Janezi, preizkušeni v dolgotrajnem krvavenju za tujo krvočnost, siti zverinskega klanja za tuje interese, so odrekli pokorščino svojim oficirjem in zasedli mesto. Častniki, ki se jim je posrečilo pravočasno pobegniti v okolico, so zaprosili vojno ministrstvo brzojavno za pomoč. In že naslednji dan se je v Judenburgu pojavil madžarski polk, ki je polovil upornike, preostale pa, ki so se napotili proti domu, so zajele sosednje garnizijske čete. Upor je bil udušen in začela se je krvava sodba.

V torek, 14. maja, je iz Gradca pripelo izjemno vojno sodišče. Stroga vojna preiskava z mučenjem in izsiljevanjem je mrcvarila naše fante tri dni. Končala se je tako, da so bili kot kolovodje obsojeni na smrt: vojaki Hafner, Možina, Davtovič in Štefanovič. Vest o sodbi je kakor težak kamen legla na srca trpečih fantov in meščanov.

Naslednje jutro se je obsodba izvršila. Obsojenci so pred smrtjo napisali srce pretresujoča pisma svojim materam, nato pa se odločno podali na morišče. Prvi je prišel na vrsto Davtovič. Krvoločen Madžar mu je zavezal oči, zagrmela je salva in — prva žrtev se je zgrudila v krvi... Drugi je padel Štefanovič, tretji Možina, oba junaka do zadnjega dila. Zadnji je prišel na vrsto Hafner. S silo so mu krvniki morali zavezati oči. Dvignil je roko in zaklical pred smrtjo: »Zbogom, fantje!...« Padel je pod salvo, toda ni bil mrtev. Še dvakrat so ustrelili vanj, a še vedno mu je bilo srce. Madžarom so se tresle roke in niso hoteli več streljati. Sam poveljnik krvnikov je tedaj Hafnerju pomeril v glavo in končal njegovo življenje...

Padle so štiri žrtve in ponoči so jih na tihem zakopali. Toda že naslednji dan je bil njihov skriti grob okrašen s svežim cvetjem. Avstrijskim rabljem pa še ni bilo dovolj krvi. Par dni nato so ustrelili še Roglja in Grahovino. Tudi ta dva sta se ves čas vedla hladnokrvno. Istočasno z judenburškimi fanti se je uprl sosednji slovenski 7. lov. bat. v Murau. Kolovodjo so ustrelili Boštjana Ulpa, čigar truplo že počiva v domači zemlji. Za njimi se je uprl 97. pešpolk v Radgoni, kjer je izgubilo življenje devet slovenskih fantov.

To so bile žrtve za našo svobodo. S svojo dragoceno krvjo so škropile tujo zemljo in roke nasilnih krvnikov, svoj duh po posvetile ideji naše osvoboditve, ki je ob propadanju trhle Avstrije vžarela kakor jutranja zarja.

V soboto se judenburške žrtve vrnejo v domačo grudo. Z njimi prispejo tudi ostanki akademika Ivana Endlicherja, apostola mladega slovenskega naraščaja, preminulega v graških zaporih.

Vračajo se v domovino trhle kosti naših narodnih mučnikov. Naše bodo lahek pokoj v domači osvobojeni zemljiči.

Spomin na težke čase

Prošlo nedeljo je slavil ljubljanski škof dr. A. B. Jeglič 25letnico svojega škofovanja. Priredili so mu slavnostno podoknico.

Pri tej priliki se spominjamo govora, ki ga je govoril škof leta 1914. vojakom, ki so odhajali na vojno. Ta govor je objavil takrat »Slovenec«, češ, da so bile krasne apostolske besede, ki naj bi spremljale vse slovenske vojake v pravičnem boju.

Kako krasne apostolske besede so to bile, naj navedemo za vzgled samo nekaj stavkov iz škofovega govora, natisnjenega v celoti v »Slovencu« dne 11. avgusta 1914. Škof je dejal med drugim: »**Možje, kako vzvišen, kako svet, kako Bogu dopadljiv je boj, v katerega ste poklicani!** Z Vami je pravica, z Vami je Bog, gospodar vojskinih trum...»

Nismo še nikdar brali v svetem pismu, da bi kdaj Bog odobral vojno. Vsi, ki smo videli nečloveško mesarjenje na frontah, nosimo v nas kot skala trdno prepričanje, da takega živalskega pobivanja Bog ne more nikdar odobravati. Kako je mogel višji božji namestnik govoriti take besede in kaj je mislil, ko je rekel n. pr. tudi nastopne besede: »Kličite Vas cesar, da v imenu božjem z orožjem v roki kaznujete hudodelstvo umorstva našega prestolonaslednika...»

V božjem imenu? Take besede povedo, da so božji namestniki zlorabljali ljudsko pobožnost in slepo zaverovanje v duhovščino v nelepe svrhe. Naša duhovščina se že od nekdanj zaveda, da pobožnost našega ljudstva sega že v babjeovernost in da ima

naš preprosti človek čisto več strahu in rešpeкта pred duhovščino nego pred samim Bogom.

Toliko pripominjamo k 25letnici škofovanja dr. Jegliča, katerega povzdigujejo sedaj klerikalni listi v deveta nebesa. Ta govor iz leta 1914. je velika črna lisa, ki zakriva mnogo onega dobrega, kar je škof dr. Jeglič storil.

Pismo iz Hercegovine

Bosansko-hercegovinski Turki.

Morda bo cenjene čitatelje »Domovine« zanimalo, ako si malo bližje ogledamo nove zaveznike slovenskih klerikalcev, tako zvané bosansko-hercegovinske Turke.

Pravih Turkov po Bosni in Hercegovini skoro ni, večinoma so to poturice. To potrjujejo največ priimki, ki so slični kakor katoliških ali pravoslavnih rodbin. Do poturice je prišlo največ radi tega, ker se je v preteklem času ravno tako petolizalo takratnim gospodarjem Bosne in Hercegovine, Turkom, kakor se danes po Sloveniji radikalom. Kdor je hotel priti za časa turškega vladarstva do imetja ali časti, ta se je poturčil. Da so bili to ljudje najslabše vrste, je umevno, ker le človek z netrdnim značajem, ki je vsakomur naprodaj, menja mišljenje, oziroma vero v sebične namene.

Vse kar je bilo boljše in rodovitnejše zemlje, je turška oblast podelila med svoje privržence. Tako so nastali age in begi veleposesniki. Ker sami niso mogli, pa tudi radi prirojene lenobe niso hoteli obdelovati polja, so jih dajali v zakup. Ti zakupniki, skoro sami prejšnji sužnji katoliške in pravoslavne vere, so morali oddajati svojim agam tretjino vseh svojih dohodkov. Koliko so ti kmetje hudega prestali, se ne da popisati. Karkoli si je kmet pripravil, kar je bilo vseč agi, mu je slednji odvzel. Hiše ni smel imeti kmet nikdar drugačne kakor leseno s slamo krito, da mu jo je aga lahko zapalil, kadar se mu je poljubilo. Najteže je bilo kmetu očetu lepih hčera, ker gotovo je Turku to ali ono onečastil, potem pa prisilil tega ali onega kmeta, da je onečastenko poročil.

Delo je Turkom sramota; po njihovem mišljenju so oni vsvarjeni za gospodarje gjaurom (krščenim psom). Zaradi lenarjenja od roda do roda so mnogi telesno propadli. Mnogo rodbin je tudi sifilitičnih. Posebno duševno zmožnih ljudi je med njimi malo. Ko jim je po osvoboditvi odpadla zemlja, ki je prišla pod kmetsko pravo, so zelo obubožali, ker za delo niso hoteli prijeti. Posebno po mestih, poprej navajeni, da jim je kmet obilno preskrboval z vsem potrebnim

nim, so danes velike sirote. Značilno je to, da musliman kljub siromaštvu in bedi ne najde lahko zmisla za kako plodonosno delo. Ako potuješ n. pr. skozi Mostar, vidiš na stotine teh ljudi, čepečih kraj košare z nekoliko limonami ali kakim drugim sadjem. Pri tej trgovini ne zasluži niti 5 dinarjev dnevno, medtem ko plačujejo ondotni vinogradniki svoje delavce po 40 Din dnevno s hrano. Rajši proda svoj zadnji prostirač izpod sebe, kakor da bi prijel za malo težje delo. Njihovi propasti je kriv po njihovem mišljenju seveda gjaur Srb. Dr. Spahu je bilo lahko dobiti toliko mandatov pri zadnjih volitvah, ker je obetal svojim muslimanom vzpostavitev prejšnjega stanja, oziroma odkupnino za odvzeto zemljo. Naravno je, da pri takem obetanju trezna Maglajlićeva muslimanska skupina ni mogla imeti uspeha. Pravi nič čudno ni, če se danes dr. Korošec druži s tako stranko. Koroščevci in Spahovci so zmagali s podobnimi agitacijskimi sredstvi, to je z debelimi in sladkimi obljubami, katerih ne bodo ne eni ne drugi izpolnili.

Politični pregled

Politični položaj se pri nas zadnje dni ni izpremenil, vsaj ne na boljše. V sredo je bila

svečana otvoritev novega zasedanja narodne skupščine.

Dolžnost vsake narodne skupščine je, da dela za ljudstvo, ki ni izvolilo poslancev zato, da bi le vlekli mastne dnevnice. V sedanji narodni skupščini imajo večino take stranke, ki jim je malo do resnega dela za ljudstvo, pač pa za prazne strankarske koristi. Od tega, da se sedaj nanovo načenja vprašanje edinstva države ali avtonomij, nima narod toliko koristi, kolikor je črnega za nohtom. Blagostanje ljudstva je odvisno od dela in pa pametne gospodarske politike. Od klerikalcev in njihovih zaveznikov pametnega dela ne pričakujemo. Saj je nespametno že to, da Koroščevi zavezniki radičevci niso prišli v skupščino, temveč rajši doma hujskajo nevedno hrvaško ljudstvo proti državi.

Tudi v drugih državah so politične razmere napete, tako

na Poljskem.

kjer se tudi nobena vlada ne more utrditi.

Dosedanja levičarska vlada Sikorskega se ni mogla obdržati, ker jo je podpiralo premalo poslancev in zato je morala odstopiti. Na njeno mesto pride Vitoševa vlada, ki je bolj konservativna in ki bo imela v parlamentu kakih 30 glasov večine.

Med Grki in Turki so bili odnošaji v zadnjem času tako napeti, da se je že splošno mislilo, da se obnovi

grško-turška vojna.

ki je končala komaj pred par meseci. To pa zato, ker zahtevajo Turki od Grčije vojno odškodnino, ki ni majhna. Grčija je turško zahtevo odločno odklonila. Kdo bi ostal zmagovalc, to pa ni bilo sigurno. To je vplivalo na Turke kakor tudi na Grke in so se zopet za silo pobotali, pogajajo se pa dalje in se bodo skoro gotovo tudi pogodili, ker za vojno ni danes nikomur.

Tudi med Nemčijo in Francijo še vedno niso urejene razmere in kakor vsa znamenja kažejo, tudi ne bodo še tako kmalu, ker je težko najti podlago za sporazum. Francija stoji še vedno neomajano na stališču, da

Nemčija mora plačati.

Nemčija se pa izgovarja, da ni v stanju plačati vse, kar se od nje zahteva, ker je njeno narodno gospodarstvo prešibko, da bi preneslo tako težka bremena. Nemčija vendar vedno več obljublja. Sedaj se poroča iz Berlina o nekih 50 milijardah zlatih mark, ki jih je Nemčija pripravljena plačati v teku 35 let. Za celih 20 milijard zlatih mark je torej Nemčija že zvišala svojo ponudbo! Morja se bo na tej podlagi dosegel sporazum.

O Rusiji se malo sliši, ker ona je kot zaplankana na vse strani in iz nje prihajajo prav redka poročila, z katerih se pa vendar vidi, da

boljševiki niso več složni,

temveč razdeljeni na razne struje, od katerih vsaka zastopa svoje stališče. Eni so zato, da se Rusija približa Evropi in uvede demokratsko vlado, v kateri bi resnično vladalo ljudstvo, večina je pa zato, da ostane sedanji način vladanja, ki je že dovolj pokazal, da je nemogoč, ker par tisoč delavcev vendar ne more za dolgo strahovati milijone in milijone kmetov in meščanov! Razmere na Ruskem se bodo izpremenile na boljše, ko bo zmagal razum in uvidevnost. Toda na to ni misliti,

da bi se vrnili stari časi, ko je nekaj tisoč graščakov držalo v suženjstvu milijone in milijone kmetov. Slednjim je na Ruskem odklenalo. Ko bo še boljševiški režim propadel, bo šele prišla za Rusijo doba vstajenja.

Dopisi

JEŽICA PRI LJUBLJANI. Bo torej res, da poneha čivkanje v orlovskem gnezdu. Zdal odzveni temu, drugič spet drugega zmanjka. To je že stara bolezen, ki nastopa zavoljo vodenosti programa ali radi trajne razlike med obljubami in dejanji klerikalca. Sama hinavščina in farizejstvo drži mnogokatero «krščansko» organizacijo pokonci. Prisiljena skupna obhajila, prazna parada pri procesijah, špalir ob škofovem obisku, ah, žalostno je pa življenje telovadne bratovščine. Kako tudi ne? Danes še star človek ne more od tega živeti, kaj še mladi svet. Na to je tudi orlovstvo prišlo. In tako v velikih žlicah zoblje novo farovski prikuho: avtonomijo. Ta je danes večna ideja bralcev «Zlate knjige» in ves njihov program. Kadar pa avtonomija pride, bo ta program izčrpan, in Orel, «dasi ne star in polen let, zapustil ta bo sveb». Tudi naš Orel to služi; se že ozira kakor star očanec na mlada lepa leta in jezno gleda poskočne mlade potomce, ki jim bo prepustil počasi vse! Zdnjič se je zagledal v čas pred 4. leti. Tako dobro je vzgojil člana Orla, da ga je moral radi pretepanja izgnati iz svojih vrst. Mi bi radi zvedeli, če se je tisto leto še kaj trebilo, če je še kaj ostalo za prihodnje leto, kdaj se bo letos pričelo s treblienjem in kam take otrebljine navadno gredo?

JEŽICA PRI LJUBLJANI. Naš kraj je z «Domovino» precej založen. Tem, ki berejo, pravijo gospod od «Domoljuba», da so «Domovinarji». Enkrat je bila pa že pridiga čez slabe časopise. Ne vemo, ali tudi drugod tako slabo funkcionira Marijina družba, «Bogoljub», škofova pisma in podobno? Vse je odreklo. Na Jezici je 80 odstotkov katoličanov, vsi drugi so neklerikalci. V tako pokvarjen kraj pa zažene božja previdnost še dopisnika liberalca! — V Društvenem domu je bilo v soboto drugo predavanje Zdravstvenega odseka «O jetiki», ki je bilo dobro obiskano. O tem drugič več. — Občinski lov je vzelo v zakup Slovensko lovsko društvo za letnih 24.000 K. — Podružnica Kmetijske

Carmen Sylva:

Tašča

4. nadaljevanje

Eleonora je začutila lahko tesnobo pred spoštovanje vzbujajočo ženo in si je mislila: ko bi bil vendar njen sin kakor ona, hotela bi ga ljubiti! Vleklo jo je k njej kljub plahosti pred njo in zatekla se je v njeno bližino, da bi se izognila vprašanjem mladih deklic in razlaganjem svojega ženina. Rada bi govorila z Mihajem. Ta pa je prišel komaj v njeno bližino.

«Kako lepe zelene oči ima,» je ravno rekel Šerban Mihaju, ki je cigareto za cigareto prižigal in napol pokajene metal proč.

«Kdo?»

«No, Eleonora seveda, moja nevesta.»

«Res je, oči so prav za prav zelene,» je odgovoril Mihaj ravnodušno.

«Kot velik častilec žensk se mi zdiš nekoliko preravnodušen pred toliko lepoto!»

«Jaz? Videl sem jih že toliko, in potem — saj ni moja nevesta. Želel bi, da bi bila,» je s cigareto med zobmi iztisnil iz sebe tako tiho, da je Šerban zadnje besede preslišal.

Življenje na posestvu Morineni je postalo v naslednjih dneh nad vse veselo. — Potem pa bo prišel poročni dan in konec bo vsega, je mislila Eleonora. Nikdar ni videla svojega ženina samega in tudi ni imela najmanjšega hrepenenja po tem, temveč je bila vesela, da je mogla z njim, svojima dvema svakinjama, Mihajem in stricem prirejati brezkončne izlete na konjih in zvečer plesati valčke in polke po godbi tete Sabine. Mihaj je bil izvrsten plesalec. V njegovih rokah ni čutila tal. Sosedje so prihajali od vseh strani, pa so se vršile igre na vrtu in so vživali sladole, se vozili s čolnom po ribniku, obiskali konjarno in se sladkali z bonboni. K sreči ne traja zaročni stan predolgo, ker bi sicer to ugonobilo ženina, ki mora dnevno prijavljati toliko cvetic in bonbonov.

«Ali tudi veš, kaka žena je tvoja tašča?» je vprašal Eleonorin stric nekega dne.

«Ona je čarobna in jaz jo častim!»

«Ne zadosti, ne zadosti! Radi nje smo njenega sina izbrali za tvojega moža. Kdor ima tako mater, v njem mora nekaj biti.»

Ko bi Šerban bil kakor Mihaj! je mislila Eleonora in se prestrašila lastne misli. Glasno pa je rekla: «Šerban je svoji materi prav malo podoben.»

«To nič ne škoduje, otrok, ona ga je vzgojila in ga prepojila s svojimi velikimi mislimi!»

Eleonora je začudeno pogledala strica. Ni še bila čula nikake velike misli od ženine; mogoče jih je prihranil za poznejši čas. Mihaj je bil povedal marsikaj lepega, globoko občutenega, kar ji je dalo misliti, in je bil spesnil lepe francoske sonete; ta je moral biti vendar izobražen. Šerban je govoril o žetvi, o ubožcih na posestvu, o tem, kaj bi morala napraviti. Napraviti? Eleonora ni čutila za to prav nikakega

družbe je s 37 posestniki napravila poučen izlet na Grm pri Novem mestu. — Zgradba Strojne zadruge se je že dvignila od tal, podjetni gasilci so z razširjenjem doma gotovi.

DOLENJA VAS PRI LOGATCU. Tukajšnji pretepači, ki smo jih omenili že v predzadnji «Domovini», še vedno ne dajo miru. Na binkoštni ponedeljek zvečer so zopet napadli nekega naprednega fanta, ki se je zvečer od deseti uri mirno vračal proti domu. Na veliki ponedeljek so več naprednih fantov pretepli in so zato že bili pod sodnijskim ključem. Ako ne bodo dali miru, jim bo zopet treba priskrbeti ričetni priboljšek v zaporu.

ZIRI. Tratarski župan, klerikalna veličina v lepi Poljanski dolini, predsednik tukajšnje kmetijske zveze, dopisnik klerikalnih listov, svoje dni vnet habsburški služabnik, se včasih odlikuje s takim postopanjem, da bi bilo umestno se spomniti nanj. Povemo, da je to zadnji opomin: ako g. župan ne izpremeni svojega ravnanja, priobčujemo dejstva. Vsaka stvar ima svoje meje.

JESENICE. Gospod urednik, gotovo se še spominjate, da smo Vam pred tremi meseci poročali, kako razočarani so se vrnili oni zapeljani delavci, ki so tu popustili delo ter šli boljšega kruha iskat v Avstrijo. Pa ti delavci niso prišli sami nazaj, seboj so pripeljali tudi druge avstrijske delavce iskat delo v našo tovarno, kjer so ga tudi dobili. Med temi ljudmi pa smo opazili nekatere bivše koroške «folksverovce»! Že večkrat smo poudarili in ponovno zopet trdimo, da nikakor nismo in ne bomo proti otim pristnim Nemcem, ki živijo med nami kot naši soodržavljeni. Z vso odločnostjo pa povemo, da nikdar ne bomo trpeli, da bi oni koroški odpadniški zagrizeni, ki so ob času plebiscita prostovoljno iz samega sovraštva do Slovencev z orožjem divjali proti Jugoslaviji, sedaj nam odjedali kruh. Mera našega potrpljenja je polna. Če ne bodo zalegle besede in svarila, bodo govorila dejanja!

SREDNJA VAS V BOHINJU. V soboto 26. maja so položili na pokopališču v Srednji vasi k večnemu počitku generalnega ravnatelja Kmetijske družbe Gustava Pirca. Tragična usoda blagopokojnikova je hotela, da počiva tu v Bohinju, za katerega si je pridobil toliko zaslug in ga je kot drugo svoje domovanje tako prisrčno ljubil. Na zadnjem

potu so ga spremlili poleg dragih svojcev in prijateljev tudi Sokoli in pevci iz Bohinjske Bistrice, gasilno društvo iz Srednje vasi, tukajšnji župan in učiteljstvo. Zal, da se kmetško ljudstvo, preveč zaposleno pri delu na polju in v gorah, ni moglo pogreba udeležiti v tolikem številu, kakor bi to storilo, če bi bil pogreb v nedeljo. Ob odprtem grobu so se poslovili od pokojnika trije govorniki: prvi g. Sancin v imenu Kmetijske družbe, drugi g. Ažman v imenu gorenjskih kmetovalcev vobče, tretji g. Alfonz Mencinger posebno v imenu Bohinjcev. Umrl je mož, padel je hrast, porušen od viharja sovraštva. Je pač pri nas taka usoda in navada: nehvaležnost — plačilo sveta. Umrl je mož, toda s svojim neumornim delom si je postavil trajen spomenik, spomenik trši od kamna in bronu. Bodi mu zemljica lahka!

MOTNIK. Dne 17. junija priredi tukajšnje gasilno društvo veliko vrtno veselico, združeno s proslavo 500letnice obstoja našega trga. Dopoldne se vrši ob 10. uri slavnostna sveta maša na prostem. Okoliška društva se naprošajo, da na ta dan opuste svoje prireditve. Ker je to zelo redka zgodovinska slavnost, pričakujemo obilnega poseta od blizu in daleč. Čisti dobiček gre za nabavo gasilnega orožja.

BOŠTANJ. Ker me podpisanega zopet sumničijo, zato prosim cenjeno uredništvo, naj mi potrdi, da nisem v nikaki zvezi z dopisom Boštanj ob Savi v 21. številki «Domovine». Kar se tiče dopisa, pripominjam samo toliko, da ni moja krivda, če komur dotične vrste ne ugajajo. Obenem prosim dopisnika, če bi se mogoče enkrat izkazal s podpisom. Jaz dopisnika ne poznam in mu zato tudi informacij nisem mogel dati. Gospodu župniku bodi povedano, da ni lepo, ako kdo koga po krivem sumiči in ravno v Vaših vrstah, to je med Marijino družbo, posebno pri nekaterih cerkvenih pevkah vlada največja hinavščina in obrekovanje. Za to lahko nastopim vsak čas dokaz resnice. Svojega prepričanja ne skrivam, a tudi ne želim delati nikomur od nasprotnega mišljenja krivice ali koga žaliti, kakor tudi sam pričakujem od nasprotnikov istih lastnosti. Ako ne bom imel miru, potem povem naravnost, da bom tudi jaz začel poročati stvari, ki ne bodo v čast onim, ki me napadajo in obrekujejo. — Ivan Zagrajšek. (Potrjujemo,

da podpisani ni pisec omenjenega dopisa. — Uredništvo.)

ZUŽEMBERK. Sokolsko društvo je uprizorilo na binkoštno nedeljo in ponedeljek trodejanke «Nebesa na zemlji». Igra je obkraj prav dobro uspela. Vsa čast našim diletantom! Veselična prireditev v ponedeljek bi pa se bila sicer lahko boljše izvršila, ako bi imeli malo več zmisla za društvene prireditve. Vsem, ki so na kakršenkoli način pomagali, bratska hvala! — Sestra Mara Šušteršičeva iz Dvora je nabrala 20 Din za staveni fond. Posnemajte! Zdravo!

DOLENJE LAZE PRI RIBNICI. (Velik požar.) V sredo 23. maja je izbruhnil pri nas požar, ki bi bil kmalu upropastil celo vas. Zahvaljujemo se le hitri pomoči okoliških gasilnih društev, ki so prišla takoj na lice mesta. Požar so povzročili otroci ter je začelo po njihovi neprevidnosti goreti v listnici, nakar je bilo hipoma v plamenu celo poslopje. Veter je zanesel ogorke na bližnja poslopja in sta bila v trenutku v plamenu dva skednja, kozolec ter dve hiši. Radi pomankanja vode ni bilo mogoče požara udušiti, pač pa lokalizirati ter rešiti mnogo premoženja. Vodnjaki so bili hipoma izpraznjeni; šele ko je prišlo več gasilnih društev, da se je moglo razpolagati z zadostno daljavo cevi, se je voda napeljala iz oddaljene Bistrice, nakar je stopilo v funkcijo pet brizgaln ter se je tako požar popolnoma udušil. Škoda je ogromna, podrobno se ni dala še ugotoviti, pogorelci pa so zavarovani le za malenkostne vsote. Da nas ni zadela še hujša nesreča, se zahvaljujemo za požrtvovalnost gasilnim društvom Ribnica, Sušje, Jurjevica, Zamostec, Sodražica, Vince in Vel. Poljane.

RAKA PRI KRŠKEM. Dne 25. maja je izbruhnil velik požar v vasi Podolče pri Raki, ki je vpepelil petim gospodarjem vsa poslopja. Zgorela je tudi ena krava in trije prašiči. Par ljudi je opečenih. Škoda znaša nad 250 tisoč dinarjev. Požar je povzročil šlepen deček.

SMIHEL PRI NOVEM MESTU. Naš Miha Vsevedni se nam res smili, ker ga Sokol neprestano drami, ko bi on najraje spal in sanjal o sokolski vzgoji in zopet samo o Sokolih. On, Miha Vsevedni, vseviden kakor samo božje oko, je zaenkrat razodel, da je na lastne oči videl Sokola iz Birčne vasi, kako je zavezil v procesijo. Ljaziljubovci mu

veselja. Hotela je rajši cveteti v zavednem veličastvu nego zadeti nase breme življenja.

«Svojega moža je rešila pred Sibirijo, tvoja taščal!»

«Pred Sibirijo?»

«Da, v času, ko so imeli Rusi deželo zasedeno. Tega sedaj več ne razumevajo, toda takrat je ležal težek tovor na deželi in kdor ga ni hotel prenašati, s tem so napravili kratek proces. Gospa Pulheria je imela mnogo sitnosti, ker so ji vrinili v stanovanje vojaštvo, posebno pa radi surovosti nekega kapetana, ki se je obnašal kakor gospodar v hiši. Zapovedal je njene konje odvesti iz hleva in privedi s svoje vanj; kričal in zmerjal je ves božji dan; zla je bilo mnogo. Nekega dne je zopet hotel nekaj, česar pa ni nihče razumel, ker je govoril le rusko, in ko je gospa Pulheria sedela s svojim možem na divanu, je prišel ta sirovež, vpil in zmerjal v svojem jeziku ter se, grozeč s pestjo, opasno bližal hišnemu gospodarju.

Ta je planil pokouci, pripravljen, da se postavi v bran. Kot blisk je vstala gospa Pulheria in prisolila predrznemu vsiljivcu dve tako strašni zaušnici, da je omahnil. Potem je gospa Pulheria odkorakala majestetično ven.

«Žena, kaj si vendar napravila?» je dejal tvoj tast.

«Napravila sem, kar si hotel ti napraviti, kar bi pa tebe stalo življenje ali bi pa prišel najmanj v Sibirijo, od koder bi se več ne vrnil. Boš videl, on je sedaj ukročen!»

In res, ni preteklo pol ure in Rus se je ponižno priplazil v sobo, prosil in zaklinjal, da naj nihče ne izve za zadevo, ker se bi mu sicer slabo godilo radi sramote. Od tistega časa je bil vedno uljuden.

Eleonori je ta dogodba ugajala, zelo je občudovala svojo taščo in našla je tolažbo v tem, da ostane taščica pri njej v hiši; mnogo zabavnejše bo govoriti z njo nego s Šerbanom.

Pri poroki ni bila Eleonora prav nič ginjena ali žalostna, temveč se je ozirala po cerkvi. Izgledala je izredno lepo pod zlatimi nitmi, ki so ji mesto koprene visele raz glave preko cele vlečke, sledile mehkim linijam telesa kakor lasje in jo obdajale z bleskom slično solnčnim žarkom.

«Ko boš šla okrog oltarja,» je bila rekla mala svakinja Linca, «ne pozabi misliti na mene in podrsati nekoliko z nogo, in sicer naprej, potem dobim tudi jaz moža!»

Eleonora je mislila na to in ko je padla ploha cvetic nanjo, je pogledala proti orehovorjavemu obrazu in žareče črnim očem male Lince, je zadela s pogledom drugo plameneče oko, in sicer v Mihajevo, ki jo je opazoval z neprikritim občudovanjem in poželenjem. Prestrašila se je tako silno, da je za hip omahnila. Ali je bil to vrag, ki jo je gledal? Zakaj ji je padel sedaj vrag naenkrat na misel? Saj je bila že na vse popolnoma pozabila! In ko se je nagnila nad oltarjem, da bi poljubila evangelij in križ, ji je zdrsnil zlati obroč (ki se

Bodo seveda verjeli in si predstavljali kole-sarja Sokola, morda celo v kroju, kako se je ponižno pobiral v prahu. Toda mi vemo, da imenovani Alojz Zagar ni bil nikdar Sokol, niti somišljenik demokratov, kar je očitno pokazal na zadnjih shodih kot prijatelj avtopolomistov. Saj je radi svoje klerikalne vzgoje na shodu SLS., ki se je vršil v hiši in gostilni njegovega lastnega očeta, pritrjevalno pokimalaval Koroščevim apostolom, ki so zabavljali čez «srbske ušivce». Miha Vsevedni naj postane še Vsemogočni, pa naj naprti Sokolu še onega nadebudnega Orla trobentača iz Stranske vasi, ki je uspehe svoje vzgoje moral pokazati celo pred novomeškim sodiščem. Bog živi!

ZETALE. Mnogi ljudje imajo navado, da grede sedaj v Toplice, se kopljejo in se baje dajo še kri puščati. Naši fanje so v tem oziru bolj premeteni. Ker ne morejo ljudje oddati vina, ga pijejo s kravjimi požirki, potem pa si kar sami zračijo kri, kakor se je to zgodilo pri nas na binkoštni ponedeljek. — Zajci nam delajo hudo škodo na fižolu in troju, a ustreliti divjačine ne smeš, ker je po zakonu skoro bolj zavarovana kakor sam človek. — Ko čitamo v listih, da je naših ubogih vojakov ujetnikov v Mongoliji še okoli 10.000, se čudimo, kako da se nihče ne briga zanje. Za razne slavnosti se izmeče dosti denarja, a za uboge trpine ga ni, da bi se vrnil domov. — Da so nam podražili tobak in vžigalice, to že veste. V trgovinah je vsak dan vse dražje, denarja pa vsak dan manj. Krasnih časov pač pričakujemo ubogi siromaki, ki bomo morali najbrže bosu in nagi hoditi okoli. Ne samo uradnikom, tudi nam prede slaba.

ZIGMARCE. Na binkoštni ponedeljek se je vršila pri nas prva večja prireditvev tukajšnjega gasilnega oddelka. Prireditvev je nadvse lepo uspela ter podprla društveno blagajno, da si moremo nabaviti najpotrebnejše. Zahvaljujemo se prireditvenemu odboru ter vsem, ki so se odzvali v tako lepem številu in pokazali zmisel za to prepotrebno humanitarno društvo. Na pomoč!

BRASLOVČE. Kljub vsem nasprotijskim gonjam živi naš Sokol čvrsto življenje. Tako člani kakor članice pridno telovadijo, dasi je včasih težko radi časa, ki ga primanjkuje posebno članom, ki so po pretežni večini kmečki

sinovi in kot taki v sedanjem času zelo zaposleni na polju. Vsa čast gre tudi našemu učiteljstvu, ki neumorno sodeluje pri Sokolu. Sedaj pripravlja Sokol igro «Martina Krpana», ki jo bodo igrali to nedeljo 3. junija popoldne na Legantu. Ta igra je za naš kraj za na daleč okoli nekaj novega, zato vlada veliko zanimanje zanjo, zlasti ker je prav privlačne in napete vsebine. V igri je tudi prizor borbe Martina Krpana z Brdavsom, ko Krpan končno odseka glavo Brdavsu. Pričakuje se, da bodo poleg domačih občanov obiskali prireditvev tudi iz sosednih občin.

Kmetijski glasnik

TEČNOST LETOŠNJE TRAVE.

Pri travi gledamo navadno le na to, kako nam raste, kako velika je in kako bogate košnje nam bo dala. Ali je pa trava bolj ali manj tečna, zato se malokdo zmeni. In vendar je vrednost košnje v veliki meri odvisna od tega, kako tečen in dober je pridelek.

Vobče lahko rečemo, da nam dajejo v enakih razmerah tisti travniki, ki se gnoje, bolj tečno krmo kakor pa travniki, ki se nič ne gnoje in ki trpe lakoto. To je nekaj naravnega. Na ta način nam gnojenje koristi na dve strani. Prvič imamo od gnojjenih travnikov več krme in drugič tudi bolj tečno krmo. To se pa ne pozna samo na tem, da pri živini več zaleže, da se z njo žival prej nasiti, ampak kar je glavno: žival nam daje pri taki krmi tudi več užitka, več mleka, več mesa itd., in nazadnje tudi še več vreden gnoj.

Vse to so take prednosti, da nam danes ne sme biti vseeno, ali je krma iz lačnega ali pa sitega travnika, če se smemo tako izraziti.

Letos nam košnja dobro kaže. Vobče pa le gleda množine. Kajti ob takih letih, kakor je letošnje, ko je bilo dosti moče, je krma tudi nekam bolj vodena in zato manj tečna.

V takih letih je želeto, da se krma prej pokosi, da ostane s tem bolj tečna, kajti če jo pustimo v takih letih zoreti, bo krma preveč zgubila na svoji tečnosti. Čim bolj bomo odlašali s košnjo, tem bolj bo slamnata in prazna.

PRAŠNATA SNET NA JEČMENU.

Sedaj se tu in tam lahko vidi, kakšno škodo nam prizadeva prašnata snet pri ječme-

nu. Na raznih njivah vidimo tudi letos mnogo klasja na ta način uničenega. Namesto zdravega klasu pa prileze iz bilke črn klas, kakor bi bil požgan, poln črnega prahu, ki ni nič drugega kakor nevidno majhno seme (trosi) te glivične bolezni.

Ker nam prašnata snet povzroča vsako leto več ali manj škode, ne samo pri ječmenu, ampak tudi pri drugem žitu, zlasti pri ovsu, je potrebno, da jo zatiramo. Bolezen se prenaša po zrnu, na katerem obvisi kali (trosi) te glivice. S kalenjem ječmenovega zrnja požene svojo kal tudi prašnata snet in raste znotraj mlade ječmenove rastline, ne da bi bilo na zunaj kaj poznati. Šele ko gre ječmen v klasje, se pokaže bolna rastlina z uničenim klasom.

Danes, ko imamo škodo pred očmi, zdi se nam potrebno, vnovič opozarjati na to ječmenovo bolezen in na njeno odvratanje. Če tudi nastopa le na posameznih rastlinah, je njena skupna škoda vendarle tako velika, da jo moramo preganjati.

Predvsem je važno, da jemljemo seme le iz zdravih njiv. Priporoča se v ta namen, da odstranjujemo iz ječmena vse bolne rastline, s tem preprečimo, da bi se zdravo seme okužilo. Na semenu samem pa uničujemo trose (glivično seme) najbolj uspešno z namakanjem ječmenovega semena v vroči vodi. Kako je v tem slučaju postopati, povedati hočemo dosti zgodaj pred jesensko setvijo ječmena.

Ker nam prašnata snet povzroča tudi pri ovsu veliko škodo, se je treba tudi pri ovsu podobno bojevati proti razširjenju te bolezni kakor pri ječmenu.

Gospodarstvo

KMETIJSKI POUK PO DEŽELI.

Oddelek za kmetistvo priredi naslednja strokovna predavanja:

Na Kranjskem:

V nedeljo 3. junija v Trebelnem o splošnem kmetijstvu in občinskih organizacijah (Gregorc), v Brdu o živinoreji (Marinšek), na Sv. Gori in Vidrgi pri Litiji o poljedelstvu, živinoreji in sadjarstvu (Jereb), v Koprivniku o sadjarstvu (Zdolšek), v Dobljčah o vinoreji in zadružništvu (Konda), v Stari Loki o živinoreji (Hladnik), v

nosi tekem enega dela poročnega obreda) s križem vred raz glave in padel na tla — strašno slabo znamenje. Obe svakinji, razposajena Linca in resna Coe, sta se spogledali začudeno; na Mihajevem obrazu se je pojavil porogljiv posmeh in prijel je z zobmi konca svojih dolgih brk. Videl je bil tudi, da se je bila Eleonora komaj vzdržala smeha, ko so posadili ženinu krono na glavo. Prav nič mu ni pristojala! — Če ni bila gospa Pulheria o vsem tem navdušena, ni tega pokazala, temveč je stala kakor kip poleg snahe. (Dalje prih.)

Svatba Gregčevega Toneta

(Šaljiva pripoved.)

Visoko nad Bohinjem v zatišju gora stoji prijazna vasica. Skrita je ta visoka dolinica pred svetom; ob strani pod gričevjem stoje hišice, pod njimi pa se povprek razprostirajo polja. Sredi vasice, pod Frtnovim klancem je Gregčeva hiša, zunanje precej čedna, z malimi okenci.

Godilo se je že v davnih letih, ravno v maju, ko se je ženil Gregčev Tone. Bil je že rezervist, možat in brkat, a se je vseeno štel še za brhkega fanta. Za nevesto pa si je izbral priletno vdovo Nežo Košnino. Resnično, ni bila krasotica, njena lica in usta niso kar nič tajila, da služijo svoji lastnici že šestdeseto leto. Toda vdova Neža je imela kraj vasi svojo prijazno domačijo, v hlevu kravico in v skrinji precejšnjo nogavico križanih tolarjev.

Zadnje nedeljo, ko sta bila ženin Tone in nevesta Neža tretjič oklicana, je bilo popoldne pri Gregčevih vse živo, vse narobe. Poroka je bila napovedana za ponedeljek, zato je bilo dela in priprav preko glave. Kako se je vse to vršilo, popišemo tukaj:

Po dvorišču je pela brezova metla in je kar ječala v rokah Jakca, Tonetovega brata. Glavni ropot pa je bil v hiši in kuhinji. Vse je bilo treba osnažiti, izmetati staro kramo, cunjje in čevlje, ki so menda že iz Noetovih časov samevali pod klopni.

Pomagat sta prišla Vršičnikov Jože in njegova sestra ter se spravila nad čiščenje. Joža je nosil vodo, sestra pa je ribala tla. Toda Joža je bil za svoj posel skoro nezmožen, ker je imel pokvarjene noge. Hodil je, kakor bi ga nosila omotica. Ni se bilo čuditi, da je razlil po sobi pet škafov. Kadar je stopil skozi vrata, ga je zaneslo in je pljusnil kar počez. Peti škaf se je zvrnil ravno na njegovo sestro. Ta pa pokonci, pograbi mokro cunjjo in prične udrihati po Jožetu, da se je po kratkem optekanju široko zlegel v lužo na tleh. Prekopical se je semintja, klical vse svetnike na pomoč, nato pa urnih krač izginil domov. Odtlej baje nikoli ni več zadel škafa.

V kuhinji je imela glavno besedo gospodinja, Tonetova mati. Kako tudi drugače, saj je bila kuharica, da ji v fari ni bilo enake. Boste že spoznali iz naslednjega ... Pri roki sta ji bila najmlajši sin Miklavžek in gospodar sam, Gregčev ata. Dišalo in cvrčalo je v kuhinji kakor v panju. Mati so cvrli krofe. Rezali so jili

Sodražici o mlekarsstvu (Pevc), v Rovtali o sadjarstvu (Matjašič A.);

v nedeljo 10. junija v Št. Jerneju o sadjarstvu (Ambrož), v Šmartnem v Tuhinju o sadjarstvu (Marinček), v Črmošnjicah o vzreji bikov in telic in sadjarstvu (Kafol), v Dobu pri Št. Vidu o zboljšanju kmetijstva (Jereb), na Vrčicah o živinoreji (Konda), v Žabnici o živinoreji (Hladnik), v Spodnji Lipnici o hlevskem gnoju in umetnih gnojilih (Sustič), v Cerknici o važnosti mladinskih klubov (Matjašič A.), v Danah o splošnem gospodarstvu (Zdolšek).

Na Štajerskem:

V nedeljo 3. junija v Št. Vidu nad Valdekom o kmetijskem združništvu in živinoreji (Wernig), v Poljčanah o splošnem kmetijstvu (Štrekelj), pri Sv. Trojici v Haložah o vinogradništvu (J. Zupanc), v Turnišču (Prekmurje) o škodljivcih in boleznih sadnega drevja in vinske trte (Vojsk), pri Sv. Heleni in Sv. Juriju v Prekmurju (Pavlica);

v nedeljo 10. junija v Framu o splošnem kmetijstvu (Štrekelj), v Leskovcu (okraj Ptuj) o vinogradništvu (J. Zupanc), v Družmirju o zboljšanju kmetijskih pridelkov (Wernig), v Bodencih in Vadarcih (Prekmurje) o sadjarstvu in živinoreji (Pavlica).

TRŽNI PREGLED.

ŽITO: Stalno dobro stanje posevkov provzroča slabljenje cen, zlasti ker se malo kupuje v nadi, da morajo cene še pasti. V Vojvodini so bile zadnje dni nastopne približne cene: pšenica 430 do 440 Din, turščica 252 do 265 Din, rž 350 do 365 Din, ječmen za pivovarne 300 do 325 Din, oves 285 do 287 Din, moka «0» okrog 660 Din, otrobi okrog 140 Din z vrečami za 100 kg. Letina se obeta tudi na Slovenskem prav dobra, če ne bo še kakih vremenskih nezgod ali suše.

ZIVINA: Cene so zadnje dni nekaj popustile. Na mariborskem sejmu 22. maja so bile nastopne cene za kr žive teže: debeli voli 60 do 65 K, poldebili voli 45 do 55 K, plemenski voli 30 do 44 K, biki za klanje 39 do 60 K, klavne krave debele 48 do 55 K, plemenske krave 40 do 47 K, krave za klobase 32 do 38 K, molzne krave 40 do 60 K,

breje krave 40 do 50 K, mlada živina 40 do 50 K, teleta 62 K. Meso: volovsko prvovrstno 100 K, drugovrstno 96 K, od bikov, krav in telic 90 K, teletina prvovrstna 100 K, drugovrstna 96 K, svinjsko sveže meso 140 do 160 K.

VINO: Kupčija stalno slaba. Cene: hrvatska zagorska 7 do 8 odstotna vina 3 do 3 Din 50 par, kmetska vina v Vršču in Subotici 1 Din 50 par do 2 Din za liter. Dalmatinska in slovenska vina so mnogo dražja, ker so tudi boljša.

JAJCA: Komad se je prodajal zadnje dni po okoli 1 Din. Ponekod pa so se prodajala tudi po 75 par. V mestih so bila jajca nekoliko dražja.

= Vrednost našega denarja. Na zagrebški borzi dne 29. maja se je dobilo: 1 dolar za 91 in pol do 92 Din 25 par, 100 avstrijskih kron za okoli 13 par, 100 češkoslovaških kron za 274 do 275 Din, 100 nemških mark za 17 par, 100 italijanskih lir za 441 di narjev. Dinar se je zadnje dni znatno popravil.

= Za ljubljanski veliki sejem, ki se vrši v početku septembra, vlada po celi državi veliko zanimanje. Obilen poset se obeta ne samo s strani trgovcev in obrtnikov, temveč tudi kmečkega prebivalstva. Za kmečko ljudstvo bodo zlasti zanimivi prvovrstni poljedelski stroji in orodja, pa tudi drugo blago.

Beleške

+ «Domoljub.» Ako se politični list bori proti političnemu listu drugega naziranja dostojno, pač to ni nič hudega. Borba med političnimi nazori se vrši po celem svetu. Gotovo pa je malo na svetu časopisja, ki bi se tako odlikovalo po svoji surovosti in nedostojnosti v tem boju, kakor so klerikalni listi v Sloveniji. Zadnji «Domoljub» je izpljunil tako nenadoma in brez vidnega povoda ostudno psovko na «Domovino», kakor pljuke zamazan cigan iz same lumparije čik mirnemu popotniku naravnost in obraz. Kdaj je bila «Domovina» najstrupenejši protislovenski in protiverski list, kakor piše «Domoljub»? Poznamo politične rokomavharje, kam cikajo z omenjeno notico. «Domovina» se jim preveč razširja in zato je treba oplašiti ljudi, kajne! Ali so taka sredstva katoliška?

Ali hočete našemu nesrečnemu ljudstvu, katerega držite v krempljih, pojme o veri in poštenosti popolnoma pokvariti?

+ Nove volitve. Neverjetno zamotani politični položaj sili k edinemu izhodu: k novim volitvam. V Beogradu se že mnogo govori, da se mora parlament razpustiti in se volitve izvršiti še to jesen. Pa tudi radičevci so v nedeljo na konferenci v Zagrebu poglavitno razpravljali o tem ter skepali o primernih pripravah. Razumljivo je, da bodo klerikalci v kratkem izdali alarm na svoje garde in začela se bo nova gonja, od katere si je ljudstvo komaj oddahnilo. No, toliko je pa le kalnemu volitcu ohladilo za avtonomijo goreče srce. In tako se bo zgodilo, da bo nova volilna burja le Korošču in njegovim pomočnikom tresla hlače.

+ Kakor trojna vprega izgleda zveza klerikacev, radičevcev in bosanskih begov. Vsi so vpreženi v ene gare, eden vleče sem, drugi tja, in tako se premikajo po kameniti cesti svoje politike; ne pridejo pa seveda nikamor. Počasi se že trgajo štrange in avtonomisti, oziroma federalisti bodo kmalu šli narazen. Njihove gare, natovorjene z avtonomijo, republiko, obljubami in hujskanjem, pa bodo obtičale zapuščene tam, kjer so še federalisti vanje vpregli po volitvah. Bistahor!

Novosti

TELOVO.

Praznik Rešnjega Telesa se praznuje v znamenju življenje ustvarjajočega zlatega solnčnega sveta.

Ze nudi narava prve letošnje sadove: dozorevajo češnje, počasi bodo začela rdeti jabolka in hruške, v vinogradih zelenijo drobni grozdeki, v razorih zorijo skriti plodovi. Z neba narašča solnčna luč, daje moč in sok in pričinja zlatiti naša žitna polja.

Vino in kruh sta simbol poveličanega življenja. Na Telovo se preko naših polj vijejo procesije, proslavljajoč višjo, vse oživljaljočo Moč, proseč jo za naklonjenost in blagoslov. S Telovim prav za prav stopamo v poletje, v letni čas zoritve.

Za praznikom Rešnjega Telesa se vršijo pri podeželskih podružnicah proščenja, žegnanja, ali kakor pravijo štajerci: lepe nedelje. Res so te nedelje navadno zelo lepe,

pa s staro okroglo škatlico in Gregčev oče so flancate sproti štrbunkali v ogromno ponev, da je razgreta mast brizgala na vse strani.

Naenkrat se začno krofi v ponvi prekucavati, kakor da niso zadovoljni s svojo vročo usodo. Mati pogledajo in se zavzamejo: to je pa coprnija! Tri križe napravijo čez ponev, vzdihnejo k svetemu Miklavžu in drugim domačim svetnikom, atek pa so zarobantili po svoje, na sto zelenih in tristo kosmatih, dokler se norčasti krofi v ponvi resnično niso umirili. Zdaj je pa mali Miklavžek dobil svoje opravilo: z votlim klobukom je ocvrte krofe lovil iz masti in jih zlagal v velik gnojni koš, kajti druge primerno velike posode ni bilo pri hiši. Pri tem je Miklavžek marsikateremu gorkemu krofu zavil vrat, pa mati niso nič branili, še prigovarjali so: «Le jej, Miklavžek! Še konjska figa je dobra, če je ocvrta...»

Zenin Tone je med tem pospravljaj svoje stvari. Vmes je večkrat segel v žep,

kjer je tičala stekleničica s staro slivovko, ki je Tonetu dajala korajžo, da je pri svojem poslu živžgal in vriskal:

Stara baba, dolga noč,
mene bo zeblo celo, celo noč...

Proti večeru je bilo delo v poglavitem opravljeno. Jaka je brezovko sukaj še za hlevom, mati pa je začela Tonetu pripravljati perilo. Naenkrat se domisli, da pravzaprav ne vé, kdo vse je vabljen v svate in kdo bo starešina. Pokliče vse skupaj, a tudi Zenin Tone se za to ni brigal. Dejal pa je: «Hm, saj je še čas. Pojdem povabit Bajdrovega očeta, precej košato brado imajo in tudi drugače so pripravni.»

«Ježeš,» vzdihne mati, «ali se ti meša? Bajdrov oče so vendar v špitalu. Kaj pa Galetov oče? Naš edini stric so, toda — jedo za štiri...»

Toliko časa so se prerekali, da stopi v hišo Vrščnikov Tone, Gregčev zet. In je prišel ravno ob pravem času: soglasno so njega izvolili za starešino in se niso nič

znenili za njegovo golo brado, le Zenin Tone je vzdihnil: «Starešina boš, čeprav si mlajši od mene!»

Vrščnikov Tone pa je pripravno odvrnil: «Tudi ti si ženin, čeprav imaš starejšo nevesto!»

No, in tako je bilo vse v redu. Sedli so za mizo, začeli piti, jesti in prepevati. Le Zenin Tone se je kmalu spravil na svisli, toda vso noč ni mogel zaspati. Premišljeval je o svojem zakonu. Stara je njegova nevesta, toda kaj zato! Vekomaj itak ne bosta živela. Če bo prijetna ženica, potem bo enake veljave kakor mlado dekle, če bo pa sitna, je bo pa Tone še prej rešen kakor kake mlajše...

Ko se je počelo daniti, je bil Tone takoj pokonci. Enako je našel tudi mater, ki je v hiši glasno molila za njega in ga vsakemu svetniku priporočala v posebno varstvo. Miklavžek in Jaka pa sta za pečjo lovila ščurke, ki so radi vročine kukali na dan, in jih zbadala s šivankami.

prave slovenske narodne proslave. Zalostno je le pri tem, da ne premijejo brez alkohola in pretefov... Bože moj, kaka pobožnost je to, ako naše ljudstvo pri proščenju prosi za bogato letino na polju in v vinogradu, popoldne pa se na ta račun zaliva do onemoglosti ali pa do besnenja.

Pomenljivo je letošnje Telovo, ker se ta čas iz tuje zemlje vračajo kosti naših fantov-mučenikov v domačo grudo. Kakor je Rešnja kri in kri cerkvenih mučenikov blagoslovila katoličanstvo, tako naj kri judenburških žrtv povečuje našo svobodo. Njih pepel naj v domovini najde blagoslovljeni mir in pokoj!

* Polkovna slava v Ljubljani in Celju. V ponedeljek sta slavila svojo slavo ljubljanski triglavski in celjski pouk v spomin osvobodilnih bojev na Koroškem. V Ljubljani so bili k slavnosti povabljeni vsi odličniki. Pred regimentom se je opravila katoliška in pravoslavna molitev, nato pa je polkovnik razrezal slavnostni kofač. Po tem obredu so sledili nagovori na našo domačo fantje. Popoldne se je na dvorišču vojašnice vršila domača veselica, kamor je vsakdo imel dostop in je tudi bil pogoščen. Nastopila je tudi posebna četa, ki je izvajala krasne proste vaje in druge strumane telovadne točke. In nato kolo, kolo... Ljubljansko občinstvo se je enkrat lahko na lastne oči prepričalo, da je naša armada resnično narodna in vzgojevana v pravem duhu. Istotako je slava celjskega polka uspela sijajno in je na obilno občinstvo napravila prelep utis.

* Program prevoza judenburških žrtv v domovino. Dne 1. junija: ob 10. dopoldne odpelje vlak s krstami proti Ljubljani, kamor dospe okrog 15. ure. Izkopu v Judenburgu prisostvujejo trije zastopniki glavnega odbora ter spremljajo krste od Judenburga do Ljubljane. — 2. junija: ob 6. zjutraj se krste na ljubljanskem glavnem koločvoru izvagonirajo in prepeljejo v Narodni dom, kjer se polože na mrtvaški oder. Občinstvu je dostop k mrtvaškim odrom dovoljen od 9. do 14. ure. — Dne 2. junija: Točno ob 15. uri svečanostni mrtvaški sprevod izpred Narodnega doma na pokopališče k Sv. Križu. Krste se prepeljejo na šestih mrtvaških vozovih na pokopališče. Mrtvaški sprevod se bo premikal po nastopnih ulicah: Izpred Narodnega doma po Aleksandrovi, Dunajski, Sodni in

Komenskega ulici, po Vidovdanski cesti, trgu Tabor, Ahacjevi in Martinovi cesti na pokopališče. Natančen spored in razvrstitev sprevoda se objavi pravočasno. — 2. junija: Po prihodu na pokopališče se krste preneso v kapelico, kjer se blagoslove, od tam pa na grobišče. Po izvršenem cerkvenem obredu zapoje pevska društva žalostinko. Nato nastopijo govorniki, in sicer: zastopnik širšega odbora, zastopnik udruženja invalidov, zastopnik Omladine, zastopnik oblasti, končno predsednik glavnega odbora. Ob sklepu govorov se izvrši odkritje spomenika, katerega izroči predstavitelj odbora zastopnikom mestne občine ljubljanske v last in oskrbo.

* Gustav Pirc †. Slutnja, da si je generalni ravnatelj Kmetijske družbe g. Gustav Pirc v trenutku duševne potrtosti končal življenje v valovih Bohinjskega jezera, se je uresničila prošli petek. Njegovo truplo je priplavalo ob breg. Našel ga je neki hlapec, ki so se mu konji ob tem mestu začeli plašiti in niso hoteli dalje. Pokojnikovo truplo so prepeljali v njegovo vilo. Pogreb se je vršil v soboto na pokopališče v Srednji vasi. Naštevati danes zasluge pokojnega kmetijskega strokovnjaka, bi bilo odveč, ker bodo šele bodoča pokolenja znala pravilno ceniti njegovo ogromno delo. Zaslužnemu možu naj ostane v slovenski zgodovini prijazen spomin!

* Kaznovani klerikalni pretepači. Pred celjskim okrožnim sodiščem so se zagovarjali v strogo klerikalnem duhu vzgojeni fantje iz Šmartna ob Paki Ivan Turk, Franc Brdnik, Karel Kravselski, Ivan Kravselski, Ferdinand Razgovšek in Ivan Brzelak. Nedavno so popivali v gostilni Lize Steblovnik s svojim tovarišem Zeleznikom, se z njim sprli in ko je zbežal, so hiteli za njim ter ga je eden izmed njih zabodel smrtno z nožem. Kdo je bil ubijalec, se ni moglo dognati. Obsojeni so bili: Karel Kravselski na 15 mesecev, Ivan Kravselski na 10 mesecev, Turk in Brdnik na 8 mesecev, Razgovšek na 5 mesecev in Brzelak na 4 mesece težke ječe. Lepi katoliški fantje to!

* Usmiljen berač. V Beogradu je policija aretirala nekega berača Jusufa iz Bosne. Pri njem je našla 20.000 kron in berač je trdil, da jih je priberačel. Končno pa je le priznal, da je nekemu kmetu v okolici izmaknil veliko vsoto denarja. Skojušen pa ni bil, ker je pet tisoč kron razdelil med svoje sotrpine. Po-

Solnce je pošiljalo že prve žarke izza hribov in iz vsakega vaškega dimnika se je kadil jutranji dim. Tuintam so bili pridni vaščani že pri poljskem delu. Naenkrat jo primahla po cesti vesel možakar s harmoniko na hrbtu. Tega imenitnega instrumenta takrat še niso dosti poznali v skriti gorski vasi, zato so mislili, da nosi roj čebel. Pa se ti ustavi dedec sredi vasi in raztegne mehove. Vse je drlo vkup in zavzeto poslušalo novo muziko. Godec se je odpravil proti ženinovemu domu. Njegovo melodijo je spremljalo obupno zavijanje vaških psičkov; vaški možje pa, ki so ga še oddaleč poslušali, so dejali: «Pa venomer eno ženo: stara je, stara bo, stara je, stara bo...»

Pri Gregčevih so se povabljeni svatje za mizo že mastili s krofi. Ko je prišel godec, so tudi njemu postregli z ogromnim flancatom, da ga je komaj pol spravil v želodec, pol pa pod sukno. Nato so se odpravili po nevesto. Sprejela jih je z

rožmarinom in žegnano vodo, s potico in pijačo. Držala se je pa kakor šmarnica, da jo je korajžni Tone kar ponosno prijel okrog pasu in jo navzlic obilim zijaležem ljubeznivo povedel proti fari.

Po poroki je bila velikanska pojedina. Koš krofov so pristavili k mizi, tri pečene peteline so trgali po mili volji in okusne prigrizke zalivali s pristnim domačim tepkocem. Godec Matevžek je vlekel mehove, da so razsajali kakor kraška sapa.

Proti večeru, ko je bila izčrpana zaloga v košu, so se svatje odpravili s Tone-tovo balo v zaboj na nevestin dom. Tam so rajanje nadaljevali vso noč. Zjutraj so se razšli — in Gregčev Tone je ostal sam s svojo ženo. Srečno sta živela, otrok nista imela, danes sta v raju, pa je ta zgodba pri kraju.

Boltežar Kašulja.

**Priporočajte in širite
„Domovino“!**

licija je ugotovila, da berač res nima napačnega srca, toda radi predolgih prstov ga je vseeno morala vtakniti v luknjo.

* Trojčki. Kmetica Antonija Prašelj v Prebeniku pri Dolini, stara 38 let, je prošli petek v tržaški bolnici porodila trojčke. Vsi trije novorojenčki so ženskega spola in popolnoma zdravi. Zdravniki upajo, da ostanejo vse tri sestrice pr iziviljenu. Nenavadni porod je v zdravniških krogih vzbudil veliko zanimanje.

* Biciklji se dopadejo tatovom, ki smatrajo svoje krake za prepočasne. Tatvine koles so skoro na dnevnem redu. Tako je nekemu gostu v Šeragovi gostilni v Kamnici bilo ukradeno lepo kolo, Karlu Verglesu, mesarju v Račjem pa na mariborskem sejmu črnopleskano kolo, vredno 6000 kron. Kolesarji torej pozor!

* Ljubezniv dedec. Kmet Martin Rojko iz mariborske okolice je bil zaradi svojih čudnih manir že desetkrat kaznovan. In dne 14. februarja t. l. je svoji ženi Ani samo zato, ker ga je vprašala, zakaj ne opravlja živine, zasadil kuhinjski nož tako globoko v trebuh, da ji je na dveh krajih prerezal čreva. Ženka je sicer okrevala, toda ljubeznivi možiček je vseeno prišel pred mariborsko sodišče in so ga zašili za štirinajst mesecev.

* Druga izvršitev smrtne obsodbe v Mariboru. Prejšnji petek je bil v Mariboru obešen 36letni zidar Anton Rozman iz Jurovc pri Ptujju, ki je bil lani v juniju radi roparskega umora 70letne Apolonije Šilak, strežnice pri dr. Brencetu v Mariboru, obsojen na smrt. Umor je izvršil s pomočjo delavke Alojzije Rozman, ki pa je bila pomiloščena v dosmrtno ječo. Obsojenec se je pred smrtjo obnašal mirno. Na predvečer je pojedel dva hleba črnega in en hleb belega kruha. Za večerjo je zaužil pečenko z belim kruhom. Zjutraj je zajtrkoval čaj in četrt vina. Vso noč ni spal. Predno je stopil pod vislice, so ga polite solze. Mrtev je bil takoj. To je bila v kratkem razdobju druga izvršitev smrtne obsodbe v Mariboru.

* Smrt v alkoholu. Mariborski krojač Anton Topolnik, znan kot dober muzikant, je tri tedne pil in tri tedne stradal, ker ni mogel zauživati nobene jedi več. Končno je umrl na zastrupljenju z alkoholom. Ko so poklicali zdravnika, je bil že v nesvesti, spovednik pa ga je našel že mrtvega.

* Podobnost s finančnim ministrom je izkoriščal. Za finančnega ministra dr. Stojadinovića se je v Novem Sadu predstavljal eleganten potepuh. Delal je po mestu poznanstva z bogatimi osebami, trgovci in bankirji, objubljal jim svojo pomoč pri trgovskih poslih in marsikateremu izvalil po kak tisočak. Seveda so ga kmalu aretirali. Prefriganec je resnično precej podoben pravemu ministru Stojadinoviću. Kako pa se sam piše, tega doslej še ni hotel izdati.

* Krvava procesija. V Ogulini je na binokšno nedeljo nek jezuit vodil običajno procesijo. Ko je šel mimo trgovca Bosniča in dr. Lenaca, ki pa se nista hotela odkriti, ju je jezuit nahrulil in med prepričanjem našantal ljudi v procesiji, da so se vrgli na oba «nevernika» in ju pretepli do krvi. Oba težko ranjena so morali prepeljati v bolnico, naujskano množico pa so komaj ukrotili orožniki.

* Nuna — vlomilka. V hrvatskih listih čitamo nastopno zanimivo zgodbo, ki se je vršila te dni pri Našicah na Hrvatskem. K nekemu tamošnjemu bogatemu minarju je prišla nuna in ga prosila za milodar ter za

prenočišče. Mlinar je ugodil eni in drugi prošnji ter nuni odredil prenočišče v prvem nadstropju. Ko je nuna večerjala z vso družino, je v njeno sobo zlezel domači hlapec in se z naklepom, da nuni napove ljubezen, skrnil pod njeno posteljo. Po večerji se je nuna takoj odpravila v svojo sobo in se začela razpravljati. Kako pa se je začudil sluga, ki je škilil izpod postelje, ko je videl, da nosi nuna pod svojo vrhnjo obleko — moško opravo. Počasi se je nuna izpremenila v popolnega možaka, ki je potegnil iz žepa droben samokres, nato stopil k oknu in zažvižgal v noč. Par trenutkov nato je spustil z okna vrvi, ki jo je istotako nosil skrito pod nunsko haljo. Sluga je takoj uvidel, da sta to dva domenjena tolovaja, ki na ta način hočeta vdreti v mlinarjevo stanovanje in ga oropati. In hlapcu ni upadel pogum. Ko je vlomilec stal pri oknu in vlekel svojega tovariša po vrvi, je hlapec naglo skočil izpod postelje, zgrabil ga za noge in ga treščil skozi okno. Vlomilec je pri padcu obležal mrtev z razbito glavo, tovariš pa, ki je bil že visoko na vrvi, si je polomil noge. Oblasti vodijo obširno preiskavo, da ugotovijo, ali sta oba vlomilca imela še večjo tovarišijo. Kako se pišeta, doslej ni bilo mogoče dognati, ker s seboj nista razen par ponarejenih dokumentov imela nobenih papirjev, vlomilec z zlomljenimi nogami pa noče ničesar izpovedati.

* Cigankino čudotvorstvo. Mlada ciganka Pavlina Rajkhard je neko kmetico v Škalah pri Velenju prepričala, da ji je ob poroki nekdo podvrzel mrtvaške kosti in da ta oseba potrebuje pomoči. Kmetica je ciganki verjela vse in ji dala, kar je ciganka zahtevala. In ciganka si je vedno domišljala kaj novega. Kmetica jo je končno naprosila, naj ji moža še bolj priveže na zakonsko zvestobo, čeprav možu ni ničesar očitala, pa vseeno... In ciganka je v ta namen napravila več »coprnij« ter dobila za plačilo razno perilo in obleko ter dvakrat večjo vsoto denarja. Končno so jo pa le prijeli. Za razne »čudeže«, ki jih je ciganka izvrševala po želji kmetice, je dobila pred celjskim sodiščem dva meseca težke ječe.

* Slavenska banka, d. d., Zagreb, ekspozitura Jesenice, pričela je s poslovanjem dne 11. maja t. l.

Iz raznih krajev

* V Cerkljah pri Kranju vprizori v nedeljo 3. junija ob 3. uri šestrazredna osnovna šola dramatisirani opis Posavje, ki ga je spisal g. Josip Lapajne. Igro vodi g. Milan Pavlovec, pevovodja je g. Peter Potočnik. Dobiček gre za šolski oder. Vstopnina: sežezi 5 Din, stojšča 3 Din.

* V Radovljici je bilo vlomljeno v stanovanje posestnice Marije Dolžan. Zlikovec

je odnesel mnogo zlatnine in srebrnine, vredne nad 20 tisoč dinarjev ter vrhu tega še 145 tisoč dinarjev v gotovini.

* V Ivanjem selu pri Rakeku si je posestnikov sin Josip Martinčič iz neznanega vzroka pognal z vojaško puško kroglo v glavo in se smrtnonevarno ranil.

č V Trebelnem na Dolenjskem je tamkajšnji orožnik Bosnič vlomil v blagajno orožniške postaje, pobral denar in nato izginil neznan kam. S seboj je vzel tudi službeno puško. Ta vest se sicer čudno čuje, a vendar ni nenavadna v dandanašnjem narobesvetu.

* V Begunjah na Gorenjskem je 13letni Valentin Hrvat peljal težak voz krajnikov iz žage na postajo v Lesce. Pri tem je tako nesrečno padel pod voz, da sta mu šli obe kolesi čez vrat in glavo. Nesrečni dečko je bil takoj mrtev.

* Na Gori pri Mokronogu je strela odbila na vrhu cerkvenega stolpa strelovodu ost, zrušila lopo pred stolpom in tudi drugače poškodovala cerkev.

* V Kamni gorici je znani pijanec in nasilnež pred tedni razsajal pred hišo nekega svojega nasprotnika, razsajal s cepinom in hotel nasprotnika ubiti. Za to junaštvo mu je bilo zdaj prisojenih šest tednov strogega zapora.

* V Subi se je Miha Hafner prepiral s svojo materjo. Njegov brat Jože ga je zaradi tega udaril po glavi, Miha pa je v jezi skočil po vojaško puško in ustrelil skozi okno. Zadel pa je svojega nečaka Franceta v roko. Obsojen je bil na štiri mesece zapora.

* V Podstrani se je posestnik Ignacij Brodar v pijanosti stregel z Antonom Jermanom. Vgriznil ga je v desno lice, in ga zabodel v trebuh, da so Jermanu izstopila čreva. Brodar se bo zato pokoril pet mesecev v strogem zaporu.

* V Rušah je v nedeljo opoldne prišlo v Lambrehtovo gostilno pijančevat šest fantov. Nasekali so se ga pošteno. Ko pa je bilo treba poravnati račun so izzvali prepir in končno zasadili gostilničarju nož v hrbet in desno ramo. Gostilničarja so prepeljali v bolnico, nasilne pijance pa izročili sodišču.

Sokolstvo

SOKOL JEZICA. Radi pogreba judenburških žrtev zadnje predavanje odpade. Dne 9. junija bo predavanje: »Kvarni vpliv ultrazarkov na oko«; dne 23. junija: »Vidov dan in mi«; dne 7. julija: »Zakaj so sežgali Jana Husa?« Začetek vedno točno ob pol devetih. Vstop tudi nečlanom dovoljen. — Prosvetni odsek.

SOKOLSKO DRUŠTVO SODRAŽICA: Dne 8. julija članski zlet na Travno goro spojen z izleti bratskih društev Ribnica in Loški potok. Dne 26. avgusta društvena tek-

ma ter javna telovadba vseh oddelkov, Zdravo!

SOKOL V JAVORNIKU je v nedeljo praznoval obletnico razvitja svojega prapora. Slavnost se je vršila le v obsegu domačega kroga. Vse članstvo z naraščanjem se je ob določeni uri zbralo v telovadnici. Br. starosta je s kratkim nagovorom otvoril slavnost in tamburaški orkester je zaigral pozdrav. Nato je naraščajnik ponosno deklamiral s propasti, črnega dvoglavega orla in o našem osvobojenju, nakar je sledil globoko zasnovani slavnostni govor br. Zupančiča. Sledile so še razne deklamacije, petje, tamburanje in končno lepa skupina, v kateri je Sokostvo ponovilo prisego večne zvestobe svojemu praporu.

SOKOL V BRASLOVČAH priredi v nedeljo 3. junija popoldne na Legantu v trgu igro »Martina Krpana«. Nikomur ne bo žal, če si pride pogledat samega črnega Brdavsca. Pričakujemo obilen obisk.

Prosveta

Izpremembe in dopolnitve stanovanjskega pravilnika so izšle kot posebna brošura pri Tiskovni zadrugi v Ljubljani. Brošurica s poštnino vred velja 4.50 Din. Stanovanjski zakon, Pravilnik in Izpremembe skupaj pa veljajo s poštnino vred 15 Din.

Thoma L., Lokalna železnica. Komedija v treh dejanjih. Ljubljana 1923. Izdaja »Zveza kulturnih društev«. Založila Tiskovna zadruga v Ljubljani. Strani 84. Cena s poštnino vred 13.50 Din. Peti zvezek zbirke Oder, ki jo izdaja Tiskovna zadruga v Ljubljani, prinaša izvrstno Thomejevo komedijo Lokalna železnica. Priporočamo jo vsem podeželskim odrom.

Razno

× Kdo je izumil pivo? Bližajo se vroči dnevi in pivo dobiva zopet svojo pravo veljavo. Marsikateri pivoljube bi utegnili pomodrovati: Kako so neki naši pradedi mogli prestati vročino brez piva? Temu ni tako hudo, čeprav je vprašanje pravega postanka piva precej težavno. Francosko časopisje baš te dni raziskuje in zatrjuje, da so pivo poznali že divji Kelti, predhodniki današnjih Francozov. Toda zdi se, da tudi Kelti niso bili prvi izumitelji piva, čeravno so ga, kakor pravijo stari zapiski, že takrat znali v ogromnih količinah spravljati na drugi svet. Latinski zgodovinar Diodor, ki je znan kot resnicoljuben pisec, navaja, da so prvi bili stari Egipčani, ki so znali vreti »rženo pijačo« in si z njo hladiti ježo. Delavno ljudstvo v Egiptu je že pred tisoč leti bolj obrajalo pivo nego vino, medtem ko so bogati sloji uživali samo težka vina. Dandanes v tem oziru ni razlike.

Priporoča se restavracija in kavarna

Narodni dom

!! Vsaki dan sveže pivo, izborna vina, gorka !!
!! in mrzla jedla. Postrežba točna in solidna !!

Cene primerne **Sprejemajo se tudi abonenti**

Za smeh in kratek čas

Čudna bolezen.

«Naš Gustiček tako rad riše in mala. Malanje je pri njem že prava strast, nekaka bolezen.»

Evlalija: «Bolezen? Kakšne vrste — malarija, kajne?»

Ožbovtova žena poje.

Genovefa, Ožbovtova žena, sicer nima nič kaj čarobnega glasu, vendar rada kroži včasih kakšne okrogle. Tako je nekoč celo popoldne zabavala svojega moža Ožbovta s pesmico: «Kot ptičica bi pevala...»

Ožbovt se je njenega genjivega petja počasi naveličal in začel renčati: «E, saj poješ kakor ptičica, kokodakaš kakor kokoš...»

NAHOD? GLAVOBOL? Zobobol? Trganje? Odrčejo večkrat mišice in živci? Prijetno čuvstvo kreposti prinese pravi Fellerjev Elzafluid! Najboljše hišno sredstvo; lajša bolečine, osvježuje in jači; čez 25 let priljubljen kosmetikum za nego kože, las in ust! Mnogo močnejši, izdatnejši in boljši kakor francosko žganje! Z zavojnico in poštno: 8 dvojnasteklenice ali 1 specialna steklenica 24 dinarjev; 36 dvojnasteklenic ali 12 specialnih steklenic 208 dinarjev in 5% doplačila. Razpošilja ga: lekarnar EUGEN V. FELLER, STUBICA DONJA, Elzatrž št. 360, Hrvatsko.

Prodajam! vsako soboto in nedeljo po zelo znižanih cenah razno manufakturno blago za spomlad in poletje.

Anton Savnik, Škofja Loka, Glavni trg.

Kmetovalci!

Pokladajte živini pristne

LANENE TROPINE

katere vsebujejo trikrat toliko beljakovine in dvakrat toliko maščobe kakor pšenični otrobi.

Dobe se pri

Oljarna Medvode

Medić, Rakovec & Zankl

družba z o. z. v Ljubljani.

Cement

Sadro (Gips)

Strešno lepenko

karbolnej, lesni cement, waterproof, apno, izolacijsko lepenko, mavčne plošče, pravi Hatschek-etermit itd. nudi po tvorn. cenah.

„MATERIAL“, družba z o. z. LJUBLJANA, Miklošičeva cesta 13.

Telefon štov. 716.

Strešno opeko

žgano, najboljše vrste, po K 6— komad, franko vsake železniške postaje v Sloveniji, dobavlja

Franc Prijatelj, Tržišče (Dol).

Kupite in berite „Poper in poprika“

hudomušne kratkočasnice.

Cena 3 Din, po pošti 3 Din 50 p.

Dobiva se v Tiskovni zadrugi v Ljubljani.

Imaš li bolečino v obrazu! V celem telesu? Potrebuješ li dobrodejno in okrepčujoče mazilo? Ali te muči glavobol? Zobobol? Trganje?

Ali želiš najboljše za negovanje zob, kože, glave? Ali si preveč občutljiv glede mrzlega zraka? Ali želiš dobro, domače in kosmetičko sredstvo?

Fellerjev pravi Elzafluid je mnogo močnejši, izdatnejši in boljsega delovanja, kakor francosko žganje. Nekoliko kapljic zadostuje, da tudi ti rečeš:

To je najboljše, kar sem kdaj okušal!

Zahtevaj Elzafluid v vseh poslovnih, in sicer samo pravi Elzafluid lekarnarja Fellerja. Ako naročiš naravnost, stane z zavojnico in poštnino, če se pošlje denar naprej ali po povzetju: 8 dvojnasteklenic ali 1 specialna steklenica 24 Din, 12 dvojnasteklenic ali 4 specialne steklenice 84 Din, 24 dvojnasteklenic ali 8 specialnih steklenic 146 Din, 36 dvojnasteklenic ali 12 specialnih steklenic 208 Din.

KOT PRIMOT: Elza-obličje proti kurjim očesom 2 in 3 Din; Elza-mentolni črtniki 4 Din; Elza-postpalni prašek 3 Din; Elza ribje olje 20 Din; Elza-voda za usta 12 Din; Elza-košonska voda 15 Din; Elza-žamski miris za sobo 15 Din; Olficerin 4 in 15 Din; Liso!, Lisoform 12 Din; Kineški čaj od 1 Din dalje, originalno Radikum francosko žganje velika steklenica 13 Din; Elza-mrčesni prašek 7 Din; strup za podgane in miši 7 Din. Za primot se zavojnica in poštnina posebej računata.

Na te cene se računa še 5 % doplačila. Adresirati natančno: EUGEN V. FELLER, lekarnar, STUBICA DONJA, Elzatrž št. 360, Hrvatsko.

Parnik

66 LEVIATHAN

Najmodernejši, največji in najlaksurijoznejši oceanski parnik. Najviše zmoglosti iznajdljivosti, znanosti in moči kapitala so vtelesene v izdelavi tega divnega parnika. Neprimerljiva udobnost v vseh razredih.

Prva vožnja v New York dne 17. julija 1923, potem 7. avgusta, 28. avgusta itd., vsake tri tedne od Southampton-Cherbourg. — Podrobna pojasnila potom spodaj navedenih naslovov.

BREMEN — NEW YORK

Direktna zveza s krasnimi ameriškimi vladnimi parniki. Neprekosljivi po udobnosti, čistosti in izborni oskrbi. Hitro in varne ladje.

„Georg Washington“ „President Fillmore“ „President Harding“
„President Roosevelt“ „America“ „President Arthur“

Zahtevajte podrobna pojasnila in brodarški list št. 216.

Ugodna prilika za prevažanje blaga.

UNITED STATES LINES

Generalno zastopstvo za Jugoslavijo:
BEOGRAD, Palata Beogradske Zadruga.